

ser valdria més implicar-s'hi i ajudar a fer possible que les diferents iniciatives culturals i socials ens acompanyin en aquests temps difícils. Un munt de decisions personals que poden beneficiar la societat en general.

>> Concert virtual de Sant Jordi de la Coral Nit de Juny. (Font: AJUNTAMENT DE PALAFRUGELL)

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Tots tancats a casa | La notícia bàsica en aquesta comarca i a totes les altres ha estat el confinament de la població, un fet que no havíem experimentat mai i que ens ha colpit molt. Ha estat un període de temps que segurament ens marcarà a tots i també als petits, que han viscut amb més o menys angoixa no poder sortir de casa com feien sempre, sense veure els amics ni jugar-hi, ni fer la vida que per a ells era la normal. A la gent gran també ens ha influït, i algunes famílies han suportat situacions complicades des d'un punt de vista econòmic. Mai no ens hauríem pogut pensar que ens passaria una cosa així en el segle XXI. Durant aquest temps hi ha hagut estones que els carrers han estat completament buits, sense ni una ànima, com si les poblacions fossin ciutats fantasma, amb la gent reclosa a casa seva i amb evidents

>> El carrer de Lorenzana d'Olot, estranyament buit, el 15 de març, al principi del confinament. (Autoria: QUIM ROCA)

signes de preocupació i d'angoixa. No n'hi havia per menys. Durant aquestes llargues diades d'aïllament s'han suspès una munió d'actes de tota mena. Els ajuntaments han donat consells als ciutadans, hi ha hagut poblacions que han repartit mascaretes als habitants, en altres han demanat condonar rebuts, s'han fet plens telemàticament, s'han repartit dispositius de connectivitat per als alumnes que no en tenien... La COVID-19 ha estat un malson que no creïem possible. Si ens esforcem, hi trobarem un vessant positiu: la solidaritat de la gent, el voluntarisme i l'entrega del personal sanitari i d'altres serveis, per als quals s'ha mostrat repetidament i pública el reconeixement.

Càritas presenta nous projectes laborals

| Càritas Garrotxa, juntament amb l'empresa d'inserció Ecosol de Càritas Diocesana de Girona, ha presentat dos projectes laborals nous que es duen a terme a Olot des de fa uns mesos. L'un és el projecte «Cosidor» i l'altre el de «Missatgeria sostenible». Són dos projectes de l'àmbit de l'economia solidària, i totes dues iniciatives es consoliden cada dia que passa, amb el parèntesi d'inactivitat forçada pel període de la COVID-19. La voluntat és que es pugui anar ampliant l'oferta laboral i d'inserció per a persones de tota la comarca.

La Fageda és més autosuficient

| La cooperativa va comprar l'any 2017 uns terrenys propers al volcà de Rocanegra, dins el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i des de la tardor del 2019 s'han posat en funcionament amb l'objectiu principal de millorar l'autoabastament alimentari de les seves vaques. Hi sembren dos cereals farratgers en rotació, ordi a l'hivern i blat de moro a l'estiu. Esperen arribar a tenir al voltant d'un 90 % de les necessitats cobertes per alimentar les vaques. De les vint-i-dues hectàrees de conreu, una part, concretament cinc hectàrees, es destina a la producció d'herba de prat en zones de difícil accés per al sistema de regadiu i, un cop recollida i ensitjada, permetrà alimentar tant les vedelles com les vaques seques. El compost produït a la planta de compostatge de La Fageda com a resultat del reciclatge dels purins de les vaques servirà d'adob per als nous camps.

EL GIRONÈS

Text i foto > DANI VIVERN

Crònica d'un mal temps | Sobre el maleït coronavirus i els seus efectes, no podrem saber mai què hauria escrit el senyor Enric Mirambell, cronista oficial de la ciutat de Girona, que ens va deixar el 6 de març passat. Segurament, però, hauria fet referència a pandèmies del passat i ens hauria obsequiat amb algunes reflexions ponderades i plenes de seny. Un seny escàs en la majoria de representants de l'espectre polític, i que es fa inversament proporcional al poder exercit. L'afirmació prepotent segons la qual «el virus no entén de fronteres» es contradiu amb el cas de Portugal, per exemple, on l'actuació ràpida i la unitat política han estat clau per reduir el nombre de casos. Potser tenen una frontera FFP3, tan efectiva com les millors mascaretes? O potser han deixat de banda les batalletes entre partits i ideologies? Però deixem-ho, perquè en realitat ni els millors especialistes disposen, ara com ara, de prou dades per guiar amb seguretat els qui han de prendre decisions.

Sanitaris i altres herois | El fet que al Gironès hi hagi la densitat de població més gran de tota la demarcació només marca una diferència quantitativa amb la resta de comarques: més afectats en xifres absolutes i més nombre de centres hospitalaris i de professionals de la salut. Però l'esforç per evitar la saturació de les UCI i per donar tractament als afectats és equiparable. No tindria sentit, ara i aquí, donar xifres: tots les seguim dia a dia, i, a més, qui sap quines seran les dades quan aquest text vaig a impremta! Sí que cal referir-se, però, a l'elevada incidència de casos entre el personal sanitari, que mereix —molt més que la voluble classe política— l'aplaudiment quotidià. Igualment com el mereixen els treballadors de la neteja, els Mossos d'Esquadra i la policia local —que no para d'aturar irresponsables pel carrer—, el personal dels supermercats i botigues, i altres col·lectius a primera línia. Precisament en el moment d'escriure això m'assabento que entre la Policia Local de Salt hi ha dotze efectius contagiats, dels cinquanta-tres en plantilla. I el mateix respecte mereixen les empre-

ses, autònoms i particulars que dediquen diners, temps i treball a tirar endavant o, simplement, a alegrar el confinament a d'altres persones.

Renúncies i esperances | Parlem de gent que fabrica mascaretes; que elabora flors de paper per a un Sant Jordi que no ha pogut matar el drac però que hem viscut per dins; que envia imatges dels carrers oníricament deserts, com la Girona antiga, on surten herbes a les escales de la Catedral en un intent heroic de fer realitat el Temps de Flors o d'encatificar una Setmana Santa de recolliment forçat; gent que continua fent funcionar el Banc dels Aliments..., i que espera veure el final d'aquest malson produït per un coronavirus que, per més inri, encara no tenim clar ni com denominar. Segons el filòleg Jordi Badia, si ens referim al *bitxo*, hauríem de dir *coronavirus 2019* o *SARS-CoV-2*; i si parlem de la malaltia que provoca, doncs la *COVID-19*. Francament, m'importa ben poc com es vulgui anomenar aquest ARN fastigós, tot i que la meva feina és precisament tenir cura del llenguatge. A mi, com a tots vostès, només m'interessa posar nom i cara a totes aquelles persones que ens ajudaran a eliminar-lo a còpia d'esforç, seny, solidaritat i afecte.

>> Els jardins dels Alemanys, al Barri Vell gironí: temps de confinament.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVI XARGAY

En temps de coronavirus | Hem vist el món per un quadrat o un rectangle: finestra, finestral, balcó, televisor, ordinador, tauleta, mòbil. I a través dels llibres. Hem après que les unitats, a les

xifres dels governs, són importantíssimes, perquè, qui més qui menys, ha conegut una d'aquestes unitats i li ha posat nom i cara i gestos i mirades. Hem donat un nou sentit a l'antiga sentència segons la qual naixem sols i morim sols. Ens hem irritat amb les capacitats amfibies i reptants dels polítics i les seves opinions. Ens hem rentat com mai no ho havíem fet. I ens hem sentit miraculosament afortunats de no formar part, ni nosaltres ni els nostres familiars més propers, de les estadístiques. Des de les finestres que m'emmarcaven el món, he vist la Mare de Déu del Mont enfarinada de neu i els camps tenyint-se de requadres grocs amb les flors dels naps. Des de la pantalla de l'ordinador, he pogut escoltar les composicions que penja cada dia en Paco Viciàna al seu blog o les aportacions dels grups Morgat Morgat i Germà Negre, i del músic Xavier de Palau. He lamentat que el Liceu hagi hagut de cancel·lar l'estrena de l'òpera de Viciàna. He llegit els haikus de confinament que comparteix en J. N. Santaaulàlia (el confinament mètric i estilístic dins el confinament vital), o els textos i imatges de Jaume Geli. M'ha sorprès veure com l'alcalde de Sant Miquel de Campmajor recupera un personatge que havia creat molts anys enrere, el pallasso Carbassó, i diverteix els nens del poble telemàticament. He mirat el teatre enllaunat que ofereix Cultura Banyoles, representacions fetes al Teatre, com ara la darrera versió de *L'Ecce-Homo* o *Passió de Banyoles*. I he fet vells i nous amics des dels llibres. I he sentit que la sèrie *Years and Years* és més propera a la realitat que distòpica. I, fart de tant tancament i de tants de requadres, em dic que soc afortunat, que no formo part del 25 % de treballadors afectats pels ERTO a la comarca, que ningú proper a mi no ha vist les formes quadrades d'un llit d'hospital, d'una mampara de separació, de les mascaretes de qui treballa per salvar-nos la vida, d'un taüt ni d'un nínxol.

>> El compositor Paco Viciàna en una imatge captada a YouTube.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: la Ruta Ruyra | Aquest atractiu cultural el va inaugurar el president de la Generalitat el 15 de febrer d'enguany. L'Ajuntament ha editat cinc-cents llibrets en català, a més de mil tríptics en quatre idiomes, que permeten seguir aquest passeig dedicat a l'escriptor Joaquim Ruyra (1858-1939). Consta de quinze punts senyalitzats, escenaris de la seva pròpia vida o de la ubicació d'algunes creacions literàries. Aquests llocs són la roca de sa Palomera, el racó de s'Auguer, Can Creus (la casa on va viure), la mar, els *americanos*, els banyes, les drassanes (al passeig Marítim), el monument a l'escriptor (amb la figura del seu imaginari fra Sadurní dels Ocells), el molí, la punta de Santa Anna, el Convent, sa Forcanera, el jardí botànic Pinya de Rosa, la rambla de Joaquim Ruyra, la placa també del carrer referida a «El Verdaguer de la prosa», la muntanya de Sant Joan, el cementiri (on està enterrat) i el santuari del Vilar.

Lloret de Mar: capitalitat i bàsquet | La Fundació Catalana de l'Esport va nominar enguany la ciutat Capital de l'Esport, després que l'any anterior ho fos Calella. L'objectiu és impulsar l'esport de base, l'adaptat i la igualtat de gènere en aquest món. Malgrat que el coronavirus ha desvirtuat projectes interessants, alguns dels quals vinculats a l'Any del Turisme Esportiu declarat per l'Agència Catalana del Turisme, no hi ha dubte que es vol aprofitar la nominació per potenciar la vocació esportiva del municipi, i encara queda temps per portar a terme alguns esdeveniments de primer nivell. A Lloret hi ha quaranta-sis entitats esportives amb un total de 2.486 llicències. Per fruit de les instal·lacions que té el municipi, l'any passat van visitar la vila 61.229 persones, entre practicants i acompanyants. Tres mil ciclistes van tenir la ciutat com a base de la seva estada i també hi va haver 446 esdeveniments lligats a l'esport. Per si no n'hi hagués prou, el Club Bàsquet Unificat Lloret celebra enguany els cinquanta anys d'existència i agrupa dues-centes llicències, amb seccions masculines i femenines i de totes les edats.